



Beáta
Matyášová

Klancie
na rozcestí

motto

motto

Beáta Matyášová

Klaudie,
na rozcestí

Praha 2013

© Beáta Matyášová, 2013

ISBN 978-80-7246-721-1

Pro Annu.

ČÁST PRVNÍ

klaudie

Klaudie. Jméno jí vybrala maminka. Vedle všech Janiček, Petrušek a Leniček bylo jiné. Maminka si přála, aby i její dcera byla jiná. Výjimečná. Krásná, hodná a chytrá (která máma si přeje něco jiného).

Na základní škole vynikala Klaudie v jazycích. Na gymnáziu v matematice a na vysoké v ekonomii.

V šestnácti se seznámila s Přemyslem. Její první kluk. Vydrželi spolu deset let. Dokonce spolu bydleli. Ale nevezala si ho. Najednou měla pocit, že je něco špatně. Že s ním nechce mít děti. Že její děti by mohly po Přemkovi zdědit ploché nohy a velkou hlavu. Nechtěla to riskovat. Co na tom, že ji miloval. Co na tom, že ji dokázal ve všem podržet. Co na tom, že s ním byla celkem šťastná a často se smála.

Věřila, že někde je někdo lepší. Někdo, kdo se k ní lépe hodí. Někdo, s kým založí rodinu (bez zaváhá-

ní) a s kým zůstane po zbytek života. Chvilku byla sama. Pak potkala Petra.

Praha, prosinec 2012

Milý Ježíšku,

po kolika letech Ti opět píšu?

Po jak dlouhé době jsem opět ochotna uvěřit, že opravdu jsi?

A skutečně mi můžeš pomoci?

Loňské Vánoce jsem trávila ve stejném bytě. Stromček zdobily stejné modré koule a ty samé stříbrné hvězdy. Vzduch voněl po vanilkovém cukru. A stejně jako letos jsem byla sama.

Vlastně, jak se to vezme.

Vlastně, ani v tuto chvíli sama nejsem. Mám v sobě malé tajemství. Měří asi dva milimetry a je mu pár týdnů. Ještě o něm kromě mě nikdo neví.

Ježíšku, pošli mi, prosím, sen. Sen, ve kterém najdu odpověď na to, jak dál. Jsem na křižovatce a hledám tu správnou cestu. Už po ní půjdeme dva.

Děkuji, Kláudie

Prosinec 2011

pátek:

Seděla jsem v obývacím pokoji, všude se něco povalovalo, ať loňské zimní katalogy nebo granule, co si přinesla Valérie. Naše kočka. Fakt naše? Spíš ne. Petrova. Jako všechno v tomhle bytě. Jako všechno v tomhle životě.

Petr opět nebyl doma, přestože do půlnoci zbývalo dvacet minut. Dopíjela jsem čaj na uklidnění, když se v zámku ozvaly klíče.

„Ahoj zlato!“ Vplul do místnosti, jako by se nechumelilo (v duchu jsem se musela pousmát, venku skutečně vydatně sněžilo). Neodpověděla jsem a spěšně si utřela slzy.

Sklonil se a místo mě pohladil kočku. „Micinko, panička s náma nemluví?“

Nic.

„Co se jí to stalo?“

NIC! řvalo všechno ve mně, přesto jsem zůstala tiše, vyčistila si zuby a odešla spát.

Valérie se usadila v posteli u mých nohou, snad se chtěla za páníčka omluvit, bylo mi jí líto, ale nedokázala jsem její snahu ocenit.

„*Micinko, panička s náma nemluví?*“ znělo mi hlavou stále dokola. Připadala jsem si tak malá, tak bezmocná, tak zranitelná. Chtěla jsem se mu schoulit do náruče a slyšet, jak moc mě má rád. Místo toho jsem

vyklidila pole a užírala se zachumlaná v antialergen-
ní dece.

*„Micinko, panička s náma nemluví?“ To snad ne-
myslí vážně! Domů se vrátí ve dvanáct, protože „Měl
jsem moc práce, lásko“, a hned hledá večeri, šmejdí
v lednici, je strašně unavenej a úplně mrtvej. Bezva.
Hlavně že JÁ nechodím do práce, JÁ nevyzvedávám
Terezu ve škole, JÁ ji nevozím na keramiku, pak neje-
du nakoupit a rychle domů uklidit, vyprat a vyžehlit.
Pán měl moc práce. Skvělý. Hlavně že já jsem se nudi-
la a čekala, kdy se ukáže mezi dveřma. Sakra!*

Polykala jsem slzy prolité nad křivdami svého
mládí a přemýšlela, kam tenhle život spěje. Je mi
dvaatřicet, jsem svobodná, žiju v bytě s ještě nerozve-
deným chlapem, který má ve střídavé péči devítiletou
dceru. Takhle jsem si to opravdu nepředstavovala. Ty-
hle sny jsem po rozchodu s Přemkem nesnila. Žiju ve
zlaté kleci (sama taky dost vydělávám), přesto nejsem
šťastná. Chtěla bych se vdát, mít ještě vlastní dítě (Te-
rezka by konečně měla sourozence) a vlastní domácí
zvíře. Sekla bych s prací v kanceláři a učila se třeba
vyšívat. Četla bych psychologické příručky, jak správně
vychovávat syna a dceru (případně dvě holčičky
s devítiletým rozdílem), a vyhodila bych ty o mužích
z Marsu a ženách z Venuše. Přestože si nejsem jistá,
jestli rady psané v příručkách fungují. Očividně někde
dělám chybu.

sobota:

Ráno bylo vše odpuštěno. Petr ještě spal, ze zadu jsem se k němu mlčky přitulila. Odezva bohužel žádná. Chvilí jsem koukala do prázdna, pozorovala pavučinu v rohu místnosti, nepatrnou prasklinku ve zdi, kostkované závěsy. Políbila jsem muže vedle sebe do vlasů a pohladila ho po paži.

„Péťo?“

Opět nic.

Prudce jsem se otočila, schovala hlavu pod polštář a připadala si hloupě. Začínal víkend. A začínal ohavně. *Chci se s ním pomilovat. Chci, aby mi konečně řekl, jak je rád, že jsem tu s ním. Chci, aby mě objal a nepouštěl, dokud zase neuvěřím, že mezi námi je všechno v pořádku. Bojím se, že k tomuhle už nikdy nedojde. Přesto si to nechci připustit. Do našeho vztahu jsem investovala tolik, že se ho nedokážu vzdát. Aspoň zatím.*

Vstala jsem a zamkla se v koupelně. *Luxusní dlaždičky, moderní baterie, veliké zrcadlo.* Sprcha smývala můj pocit *opotřebovanosti*. Usídlil se mi za krkem a neřád nechtěl pryč. Spláchl jsem si vlasy a přemýšlela, co vlastně cítím. Vztek? Určitě. Únavu? Taky. Nepochopení? Zcela jistě. A lásku? Ještě ho miluju? Začínala jsem se dusit vlastními vzlyky. Proto je to tak pitomě těžký? Asi jo. Kondicionéru jsem vyplácala jako pro celou třídu puberťaček a stejně si rvala vlasy.

Prvně jsme se setkali v kavárně, seznámila nás společná kamarádka. Už jsou tomu tři roky. Petr, tehdy čerstvý čtyřicátník, byl velmi milý a galantní. Bydlel sám v novém bytě se třemi pokoji. Občas u něho přespávala malá holčička, která tenkrát ještě chodila do školky. S manželkou Andreou se střídali v péči a rozvádět se nechtěli. Tehdy mi to bylo jedno.

Líbil se mi a jako naprostá většina jiných ženských v podobné situaci jsem i já měla pocit, že právě se MNOU se věci dají do pohybu. Ještě mi nebylo třicet a Tereška byla rozkošné dítě. Její tatínek byl urostlý, úspěšný chlap, nedělalo mi problém se rychle zamilovat. Přibližně rok po našem prvním setkání jsme si každé dva týdny začali hrát na rodinu. Mladá maminka, sebevědomý tatínek, roztomilé dítě s dlouhými vlásky a drobnou dlaní v mé ruce. Měli jsme se dobře.

Asi jsem hrozně nespravedlivá, ale teď se ptám, jestli Petr nepotřeboval hlavně chůvu. Chůvu k dceři, která mezitím nastoupila do jazykové školy pro nadané děti. Někdo ji musel ráno vozit a odpoledne vyzvedávat. Její otec se toho úkolu vcelku rychle vzdal. Věřil mi a já jsem jeho důvěru nikdy nezklamala. Nikdy jsem nezmeškala. Nikdy jsem nezapomněla na svačinku, pomůcky na malování a cvičební úbor. Mohl se na mě spolehnout. Ve všem. A kdykoliv.

Tereška ještě spala. V pokojíčku zařízeném jako pro princeznu sama vypadala jako malá víla. Dlouhé narezlé vlasy až po pás, zelené oči a plné rty. Malý

nos posetý pihami a v uších zelené čtyřlístky. Dala jí je babička a já doufala, že té holce přinesou štěstí. *Mám ji ráda, přestože poslední dobou spolu moc dobře nevycházíme. Já jsem často podrážděná a Tereza ve věku, kdy bouřit se proti rodičům (natož maceše) je tak přirozené. Připouštím, že nejsem spokojená ve vztahu s jejím tátou a občas si vztek vylévám na ní. Ale že by se mi pak ulevilo, to ani náhodou. Naopak, potom se cítím ještě hůř.*

Šla jsem všem připravit snídani. V konvici se louhoval ovocný čaj, na pracovní desce čekalo pět krajíců vyrovnaných v řadě na to, až je namažu máslem a paštikou.

Krájela jsem zrovna kapii, když se ve dveřích objevila rozčuchaná hlavička dcery.

„S čím to bude?“

„Dobré ráno.“ V klidu.

„Ahoj,“ otráveně. „S čím to bude?“ opakovala svou otázku.

„S játrovkou.“

„TU já nejím.“

„Odkdy?“

„Holky ji taky nejedí.“

„Terezko, *vždycky* jsi ji měla ráda.“ *Snažím se, tak moc se snažím!*

„Mně to nedělej, vyhodím to.“

„To se neopovažuj.“

„Chci ROHLÍK.“

„Máme chleba.“ Syndrom ohrané desky.

„Jsi hnusná!“

Práskla dveřmi, já paprikou a nožem. Korunu všemu nasadil Petr, když se mě přišel zeptat, proč po ránu tak řveme.

„To se s ní nedokážeš domluvit?“ Výčitka se nedala přeslechnout.

„Takže zase já?“ Oči pálí, srdce bolí.

„Klaudie, je to malá holka!“

„Jo?“ „*To já taky,“ chtělo se mi odpovědět.*

„Vždyť nic tak extra nechce.“

„Tak si jí to udělej sám!“ Už jsem křičela.

Sbalila jsem si věci a odešla cvičit. *Jaký otec, taková dcera.* Vyplakala jsem se v autě cestou do tělocvičny a za hodinu vypotila nejméně dvě kila výčitek, sebeobviňování a strašlivých obav, jestli mé biologické hodiny jednoho dne nezreziví, protože dělám všechno pro to, abych vlastní dítě nikdy neměla.

Není to pro mě lehké. Přestože Terezu miluju, ona má svou mámu. Já ji nepočala, já ji čtyřicet týdnů nenosila pod srdcem, já ji nekojila, nevstávala jsem k ní, když jí rostly první zoubky. Neučila jsem ji chodit, dokonce ani číst.

Já jsem ji dostala už *hotovou*. Šestiletou holku, která uměla anglicky líp než já, která neměla sourozence a nedokázala se o pozornost táty dělit. Která nosila jen růžovou a zelenou barvu a nejedla spoustu věcí. Momentálně se k seznamu mezi jablka, mrkev, párky, knedlíky a houby přiřadila i *dobrá česká játrovka*. Nešlo o to, že to skřípalo. Ale o to, že to

poslední dobou skřípalo *dost*. Dost na to, aby Petr nechtěl o *dalším* dítěti ani slyšet.

Že toužím po dítěti, věděl Petr asi dva roky. Poprvé jsme se o tom bavili ve velké posteli kdesi v Tatrách. Za okny hustě sněžilo, pokojem se nesla vůně svařeného vína a vášnivého milování.

Onu zimu jsem už s ním i dcerou bydlela v jeho bytě, starala se nejen o slečnu lidskou, ale stejně bedlivě i o slečnu kočičí. Bylo nám hezky, Tereza chodila do první třídy a já Petrovi navrhla, že jí pořídíme sourozence.

„Lásko, nespěchej,“ vyjádřil se spěšně.

„Je mi třicet.“ Netaktně jsem mu připomněla, že většina mých spolužaček už, co se dětí týče, jede druhé kolo, některé dokonce třetí!

„Co nám chybí?“ ptal se a já nechápala.

„Petře, to se ti právě snažím říct!“ Nemohla jsem uvěřit, že mě takhle shazuje.

„Jedno dítě už máme,“ odvětil důrazně.

Nechtěla jsem být netaktní, přesto jsem zoufale vykřikla: „Nemáme, ty máš!“

„Nekomplikuj to.“

„Petře, copak nemůžeš pochopit, že i já chci být máma?“

„Klaudie, vždyť budeš, jen musíš počkat. Terezka na to ještě není připravená.“

„A kdy bude?“ Až mi bude čtyřicet?

Už tehdy jsem tušila, že tady bude problém. Už

tehdy jsem se měla sbalit a odejít. Jenomže mnohem snazší bylo zastrčit pochybnosti pod postel, přitulit se a doufat, že Petr, ten milovaný chlap, si to brzy rozmyslí.

Později si přece jen uvědomil, že je dobré mít mě na své straně. Kolikrát mě chlácholil, hlavně v okamžiku, kdy se chystal na služební cestu a já zůstávala s Terezkou sama.

„Až se vrátím, promluvíme si o našem miminku.“

Celý týden jsem se mohla přetrhnout v péči o dítě i v péči o sebe. Došla jsem si v pracovní době ke kaděrnici a riskovala vyhazov. Místo oběda na kosmetiku, abych po práci stihla vyzvednout dcerku ve škole. Když malá usnula, posilovala jsem břicho a hýždě. Hladověla jsem a počítala plodné dny. Vše bezvadně vycházelo.

V den návratu svého drahého muže jsem vytahovala z trouby křupavě upečenou kachnu, z kynutého těsta plácala domácí houskové knedlíky, ochucovala zeli s jablky, jako dezert připravovala horké maliny s vanilkovým krémem. Chladila jsem Petrovo oblíbené víno a Terezu prozřetelně odvezla k Andree.

Miláček se nacpal k prasknutí, vše pořádně zapil třemi skleničkami, a než jsem stihla vysrknout svou decku, usnul na gauči a nevzbudil se do rána. Vybalila jsem mu košile a saka a vše potupně očichávala. Prošla jsem obsah kapes kalhot. A hledala odpověď, proč „s TÍM budeme muset počkat, Klaudie“.

Cestou ze cvičení jsem koupila dvě pizzy a domů se vrátila nejen s teplými krabicemi, ale i s bílým praporem. Bohužel nebylo komu ho vyvěsit. Petra ani Terezku jsem v bytě nenašla. Rozdělila jsem se s Valérií alespoň o šunku a napekla deset plechů toho nejvoňavějšího vánočního cukroví.

Už se stmívalo, když se vrátili. Oba červení v obličejích, venku mrzlo, usmívali se, jako by se ráno nic nestalo. Nechala jsem to tak (ráda) a šla je políbit. Z vánočních trhů na Staromáku mi přinesli jmelí (bohužel zlaté) a *staročeský trdelník*. Přemýšlela jsem, jestli to má nějaký hlubší smysl. Ať tak či onak, jako trdlo jsem si připadala poslední dobou téměř nestále.

Přitom ze začátku to bylo jiné. Po našem seznámení v kavárně jsme se sešli znovu hned za dva dny. Šli jsme do kina, oba filmy milujeme. Petr měl čerstvě ostříhané, už tehdy šedivé vlasy, na tvářích kratší strniště. Voněl mi a děsně mě přitahoval.

Ztrácela jsem se a snad ani neslyšela jeho slova o tom, že mě nemůže milovat. Že já nemůžu milovat jeho. Že by mi tím jen ublížil (jak alibistické). Nerozuměla jsem tomu. A rozumět tomu ani nechtěla. Chtěla jsem toho chlapa a tenkrát to stačilo. Stačilo mi to k tomu, abych byla šťastná a můj život (prozatím) naplněný. Další sny a mety přišly potom. Postupně přibývaly. Až mnohem později jsem si uvědomila, že od samého počátku byl hráč. On byl ten, kdo první

zavolal. On byl ten, kdo první políbil. On byl ten, kdo spustil lavinu. Přestože mluvil jinak, dopustil, aby se stalo přesně to, před čím mě chtěl uchránit. Nebo jsem to dopustila já?

Než jsem se k Petrovi nastěhovala, moc o mě stál. Každý druhý víkend v měsíci jsme odjížděli z Prahy a volné chvíle trávili po penzionech, na bio farmách, po hotelích, nebo dokonce pod stanem.

Snažil se. Otvíral mi dveře, kupoval dárky, nosil tašky. Čas od času se ukázal s roztomilou holčičkou, která mi říkala Klaudinko. Nebe nemělo mráčku. Jeho žena jako by nebyla. Vypadali jsme jako rodina. A zanedlouho tak začali skutečně fungovat. Rychle jsem se stala náhradní matkou a bez rozmyšlení tu roli se vším všudy přijala. S radostí a zvláštní pýchou. Šlo mi to dobře.

Naším jsem nedokázala přiznat, že žiju se ženatým mužem, proto jsem se tomuto tématu úzkostně vyhýbala. Nechtěla jsem jim lhát, ale stejně tak se mi nechtělo s pravdou ven. Petra i Terezku znali. Když se začali vyptávat na svatbu, smála jsem se. Zpočátku vesele, pak už docela trpce.

Byt měl Petr zařízený luxusně, po jiné ženě ani stopy. Rovné linie, chladné barvy, černá dlažba v koupelně, šedostříbrná kuchyň. Sklo a kov. Líbilo se mi to. Pokusila jsem se svému novému domovu dodat lidské teplo. Kupovala jsem čerstvé řezané květiny, vařila zdravé večeře a pekla ovocné koláče.

Několik měsíců mě to naplňovalo. Má nová role